

Af Udvalgets Mindretal under Nr. 3:

Underændring til Ændring Nr. 36 til § 62:

37) § 4—6 2linie udgaa Ordene: „for saa vidt . . . godkendte Anstalter.“

Af Udvalgets Flertal under Nr. 1:

Til § 63.

38) Paragraffen affattes saaledes:

Udgifterne til Kur og Pleje af Personer, der, som lidende af venerist Sygdom, ere blevne tagne under Kur for offentlig Regning i Henhold til Forskrifterne i Lov om Foranstaltninger til at modarbejde den veneriste Smittes Udbredelse af 10de April 1874, skulle forstkudsvis afholdes af Kommunekassen i den Købstad eller Repartitionsfonden for den Amtsraadsstreds, hvor den paagældende først har søgt Lægehjælp eller er bleven tagen under Lægebehandling, og fordeles aarlig paa Amtsraadsstredsen og de i Forbindelse med denne staaende Købstæder efter Folketal. I Kjøbenhavn bæres deslige Udgifter af Stadens Kasse og paa Bornholm af den for Dens Købstæder og Landdistrikt fælles Repartitionsfond.

For de i Lov om Foranstaltninger imod smitsomme Sygdomme af 20de April 1888 samt i Lov om Foranstaltninger imod smitsomme Sygdommes Indførelse i Riget af 2den Juli 1880, jfr. Lov angaaende yderligere Foranstaltninger imod asiatisk Koleras Indførelse ad Søvejen af 30te Marts 1885 omhandlede Sygdomme har det sit Forblivende ved de samme Steds givne Bestemmelser.

39) § 64 udgaa.

40) § 65 udgaa.

Til § 66.

41) Paragraffen affattes saaledes:

Naar en her i Landet forsørgelsesberettiget Person, der som Medlem af en Sygekasse, har modtaget Understøttelse af bemeldte Kasse i Henhold til de for samme gældende Regler uden ved Siden heraf at have oppebaaret Fattigunderstøttelse, efter Sygekassenhjælpens Ophør fremdeles er trængende til Understøttelse, og Trangen vedvarende er begrundet i Sygdom eller i, at paagældendes Erhvervssevne som Følge af samme er væsentlig forringet, skal den Hjælp, der af hans Opholdskommune ydes ham til fortsat

Kur og Pleje eller til hans og Families nødvendige Underhold, ikke betragtes som Fattighjælp, for saa vidt og saalænge den ikke i Variighed og Omfang skønnes at overstige den ham af Sygekassen ydede Understøttelse. Er han ikke forsørgelsesberettiget i Opholdskommunen, har denne Krav paa at erholde tre Fjerdedele af de anvendte Bestøtninger refunderede efter de for Refusion af Fattighjælp gældende Regler.

42) § 67 udgaa.

43) Som ny Paragraf indsættes foran § 68:

Naar her i Landet hjemmehørende Søfolk forlise paa dansk Kyst og savne Midler til at hjælpe sig selv frem, skal Bestyrelsen for den Kommune, i hvilken de ere komne i Land, drage Omsorg for, at de erholde fri Hjemrejse, derunder indbefattet Kost og Kostpenge, samt de nødvendige Klædningsstykker. De hertil medgaaede Omkostninger blive, for saa vidt de ikke skulle dækkes af Reberiet eller Bjergningsmassen, at afholde af Statskassen; den Søfolkene saaledes ydede Hjælp bliver ikke at betragte som Fattighjælp.

Af Udvalgets Mindretal under Nr. 3:

Til § 68.

44) § 1ste Linie ændres Ordet „er“ til „trækker“ og Ordene i samme Linie: „bemyn- diget til at træffe“ udgaa.

45) Til samme Paragraf føjes som nyt Stykke:

„Den Understøttelse, der i Fredstid ydes Familier som Følge af Forsørgerens Genindfaldelse til Militærtjeneste, betragtes ikke som Fattighjælp.“

Af Udvalgets Flertal under Nr. 1:

46) § 69 udgaa.

Til § 70.

47) Paragraffen affattes saaledes:

Naar en i en Landkommune bosat Familieforsørger, der ikke nyder Understøttelse af Fattigvæsenet, er bleven husvild, uanset at han ikke mangler Evne til at erlægge den i Egnen sædvanlige Husleje paa de samme steds almindelige Betingelser i Henseende til Forfaldstid m. m., skal Sogneraadet for den Kommune, i hvilken han var bosat, være